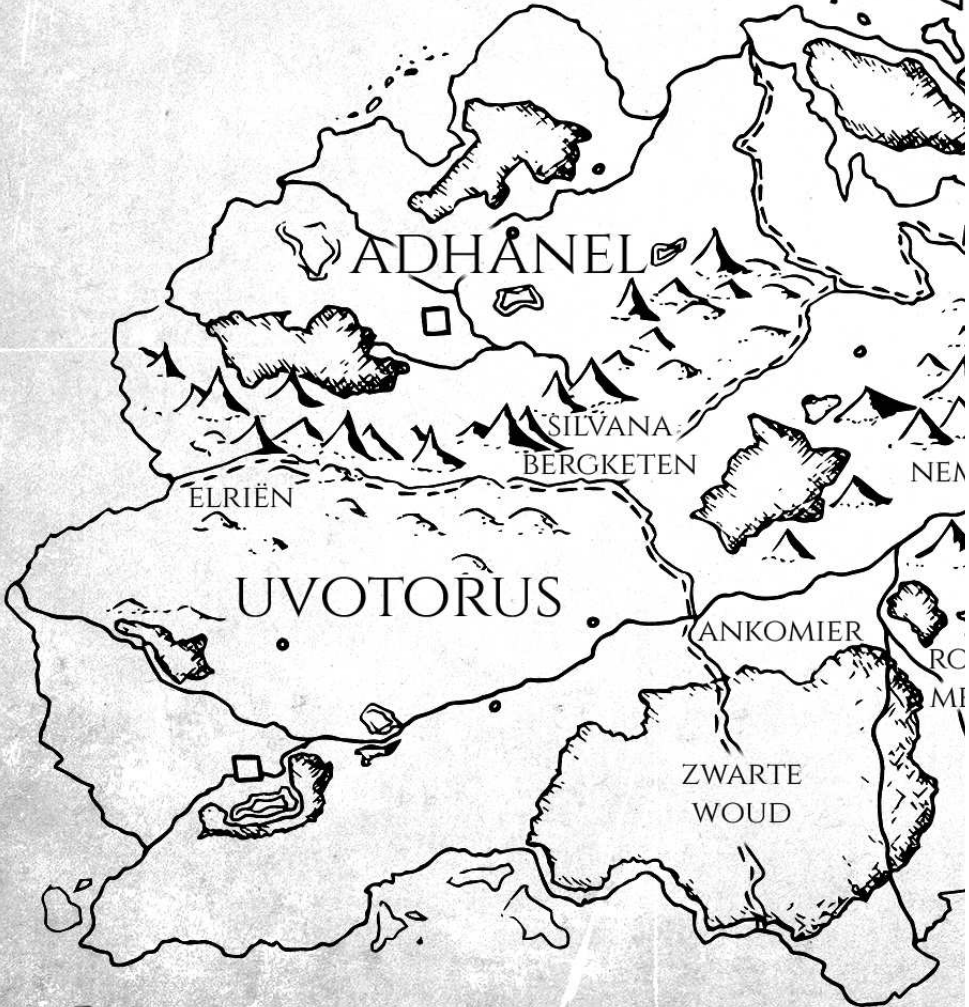

DRAKEN RIDDEERS

ERTIDIAN

Auteur: Anne-Elise Schoon

Cover: Mei Visuals

Krulpenselen gemaakt door Stephanie Shimerdla

Foto door Alex Shutin @Unslash

Eerste druk: 2018

ISBN: 9789463672917

© Anne-Elise Schoon

DRAKEN RIDDEERS

ANNE-ELISE SCHOON

PROLOOG

Het was al avond. De lucht was donkergrijs en de duistere wolken zogen elk overgebleven licht op. Kort nadat het laatste gegil en het geluid van botsende zwaarden was weggestorven, leek hij uit zijn roes te komen. Het was klaar. Ze hadden gewonnen. Eindelijk. Hij liet vermoeid zijn sierlijke zwaard zakken – met een drakenkop op het heft – en sloeg het zwarte bloed eraf om het vervolgens in zijn schede te stoppen. Het was voorbij. Maar nog geen tel later kwam Gabriël, zijn beste kameraad, aanrennen met een gefronste, mistroostige blik op zijn gezicht. ‘Erath! Slecht nieuws...’ Gabriëls stem klonk gespannen en dat gaf hem een slecht voorgevoel...

Een klein meisje maakte schattige geluidjes en liep buiten in het lange gras rond. Het was een prachtige avond, vol flonkerende sterren aan de duistere hemel van Eridian. De moeder van het kindje glimlachte bezorgd en deed langzaam haar ketting af. Ze boog zich voorover, liet haar handen onder het nekje van haar dochter glijden en maakte het slotje er omheen vast. De moeders lippen begon onophoudelijk te trillen en ze sloot haar ogen; ze moest zich vermannen. Ze slikte en streek zorgzaam wat haren van het meisje achter haar oor. ‘Vergeet nooit dat je vader en ik heel veel van je houden. We zullen je vinden, dat beloof ik.’

Haar hart bonkte in haar borstkas toen haar stem brak. Het meisje stopte met lachen. Ze moest voelen dat er iets niet klopte.

Uit het niets klonk er gegil en een ijsig gekrijs, het soort dat je in elkaar deed krimpen van de pijn.

‘Het is tijd.’ Haar moeder schoof haar gekrulde haar uit haar ogen en gaf haar dochttertje een afscheidskus op haar kruin. Met haar trillende handen tekende ze een runenteken op het voorhoofd van het meisje waardoor ze in slaap viel, tilde haar op en begon te rennen. Ze rende naar een meer vlakbij, langs een bospaadje waar ze de meeste kans had om niet ontdekt te worden. Gelukkig bereikte ze haar bestemming zonder problemen. Eenmaal bij het meer gebeurde

alles heel snel. Ze sprak een aantal woorden, de ketting begon te gloeien en ze legde het meisje in het meer. Ze lag vredig te slapen, met een klein vingertje in haar mond. Nog geen tel later was ze weg.

Ze draaide zich om met tranen in haar ogen, nog steeds snikkend over haar kleine meisje die ze nu heeft moeten achterlaten. Zodra het veilig was zou ze haar terughalen. Opeens hield ze zich stil en bleef stokstijf staan. Een donkere aanwezigheid kroop over haar heen. Haar opmerkelijke ogen scanden de omgeving en bleven hangen bij het bospad. Daar aan het eind stonden tien zwarte figuren. Het werd doodstil, de vogels hielden op met zingen, zelfs de wind stopte met loeien. Ze hadden haar gevonden... ze moest vluchten, verdwijnen. Voor ze kon reageren kwamen de dreigende gedaantes dichterbij.

Ze deinsde achteruit en de figuren zetten het nu op het rennen, terwijl ze de meest afgrijselijke kreten afvuurden. Ze kwamen in haar hoofd, hun geluid deed je verlammen; ze kwam niet meer vooruit en stortte in het lange gras. Haar hoofd doodsbang schuddend, klauwde ze zich omhoog; vastberaden om weg te komen, te ontsnappen. Na drie pogingen en nog maar enkele meters afstand tussen haar en de zwarte gedaantes lukte het haar omhoog te komen, ruimte te creëren tussen haar en het gruwelijke gekrijs. Ze begon zo hard als ze kon te rennen en de schimmen volgden. Achter haar klonken zware, houten voetstappen en af en toe een woedende grauw. Ze racete over de vlakte, rakelings langs een groep doornstruiken die uit het niets opdoemden. Achter haar hoorde ze haar achtervolgers dichterbij komen. Uit haar ogen sprak geen verbazing, enkel vastberadenheid en ze zette nog een tandje bij. Het landschap vloog voorbij. Een klein eindje nog... een heel klein eindje nog...

Ze was bijna bij de rand van het bos, waar er zich nog een portaal bevond. Daar zou ze kunnen ontsnappen. De rivier was dichtbij, je kon het water vanaf hier al bulderend op je af horen komen. Het bos was verlaten, maar ze voelde de aanwezigheid van haar achtervolgers. Eindelijk zag ze voor zich de donkere baan van de rivier en haalde opgelucht adem. Ze nam een moment om achterom te kijken en zag een aantal gedaantes in de bomen mee klauteren. Twee van de donkere figuren renden nog steeds achter haar, met grote

houterige passen die elk een paar meter overbrugden, allebei gevaarlijk dichtbij. Ze maakten een sprong en in een razend tempo zag ze hen op haar afkomen. Het was te laat om weg te komen.

De een kwam met een harde klap op haar rug neer, die alle zuurstof uit haar longen sloeg. Het zorgde ervoor dat ze pijnlijk ter aarde viel, terwijl de ander met zijn door gif doordrenkte dolk naar haar heen uithaalde. Er begon meteen in een gestaag tempo bloed uit te stromen. De dodelijke wond brandde verschrikkelijk en ze schreeuwde het uit van de pijn. De tranen stroomden over haar wangen en de duistere, verlamme wond weerhield haar om op te springen en haar vlucht te hervatten. Ze kon geen kant op.

Het meisje sliep door, zich niet bewust van de laatste pijnlijke seconden van haar moeder, op een plek duizenden kilometers van haar vandaan. Niet wetend dat wanneer ze wakker zou worden er een hele andere wereld voor haar zou opengaan.

HOOFDSTUK I

Met een zucht hijs ik mijn zware schooltas over mijn schouder, terwijl ik mopperend mijn gammele fiets uit de schuur pak en naar de grauwe lucht kijk. Mijn eerste dag in de vijfde klas is officieel begonnen. Ach ja, het is wel fijn dat deze school me laat instromen in een klas. Alleen jammer dat het een half uur fietsen is.

Ik heb de route nog maar één keer gefietst dus heb ik me voorgenomen om vandaag maar wat eerder te vertrekken, voor het geval het toch langer rijden is, je weet maar nooit. Ik wil in ieder geval niet te laat komen op mijn eerste dag. Ik druk mijn jas wat dichter tegen me aan, om de kou zo goed mogelijk weg te houden. Het is net lente, maar daar valt nog niet veel aan te merken, op wat bloemen na dan. Mijn vingers vriezen zowat van mijn handen af, zeker met die kille wind.

Om op school te komen moet ik een stuk door het bos fietsen. Er is niet zo veel bijzonders aan, maar mij kennende vind ik altijd wel iets wat het interessant maakt. Ik ben altijd al nieuwsgierig geweest en geniet dan ook met volle teugen van de onbekende omgeving. Ik hou ervan om dingen te ontdekken.

Het is een smal fietspad, met helder, groen gras naast het asfalt en bomen, struiken en planten aan weerszijden; allemaal bedekt met een laagje dauw. De blaadjes aan de uiteinden van de takken hangen naar beneden door het gewicht van alle bloemen.

Ik kijk tevreden om me heen, tot ik iets zie bewegen in mijn ooghoek. Ik trap op mijn rem, zoals altijd nieuwsgierig naar wat mijn aandacht trekt. Misschien is het wel een verdwaalde hond, weet ik veel. Ik kijk even snel op mijn horloge en zie dat ik nog een half uur heb voordat de eerste bel gaat. Tijd genoeg dus, het is vanaf hier nog maar tien minuten fietsen. Ik plaats mijn fiets tegen een boom aan en loop richting de plek waar ik de flits van een beweging zag. Ik dwaal tussen de bomen door, van de weg af, en duw met mijn rechterhand wat lange bladeren weg. Ze veren zachtjes terug op hun plaats.

Het voelt hier vreemd, alsof er iets aan me trekt. Het voelt alsof ik hier beter kan ademen en bewegen, alsof mijn lichaam zich hier thuis voelt, hoe raar dat ook klinkt.

Plotseling schaaf ik mijn linkerbeen aan een nabij staande, steke-
lige struik, maar vergeet dat meteen nadat ik me nog maar net
staande kan houden aan een grote tak van de boom naast mij, voor-
dat ik in een stromend beekje recht voor me tuimel.

Ik sla verschrikt een niet zo charmante kreet, zwaai wild met
mijn armen maar weet gelukkig mijn evenwicht te bewaren. Echt iets
voor mij zo'n domme actie. Ik haal bibberig adem, maar een seconde
later ben ik alles alweer vergeten. Vol bewondering kijk ik naar het
glinsterende water voor me.

Het water kabbelt rustig door en het stroomt zo ver als mijn oog
kan reiken. Frisgroen gras groeit aan weerszijden en kleine bloeme-
tjes geven alles een sprookjesachtig effect. Het beekje glinstert in het
zonlicht en er lijken miljoenen glitters vanaf te komen, veroorzaakt
door de ontelbare zonnestralen. Ik steek mijn hand in het water en
glimlach. Flonkerende deeltjes lijken mijn hand helemaal op te lichte-
ten. Het beekje ligt heel goed verscholen tussen al de struiken en ik
besef dat ik een geheime plek heb ontdekt. Hier zou ik heerlijk ie-
dere dag kunnen zitten. Huiswerk maken in alle rust en lekker kun-
nen tekenen. Mijn hand tintelt door het koele water, tenminste dat
denk ik...

Maar is deze plek niet té perfect? Er klopt hier iets niet... of ben
ik nu gewoon paranoïde aan het worden? Verwonderd kijk ik naar de
helderblauwe lucht. Ik ben er vrij zeker van dat de lucht net nog
donkergrijs was. Ach ja, mij hoor je niet klagen.

Vergeten waarvoor ik ook alweer was gekomen, sta ik vol ge-
dachten op, en draai me om. Ineens zie ik toch weer wat bewegen en
richt mijn blik zenuwachtig snel naar het water. Ergens krijg ik de
kriebels van deze plek, het voelt niet normaal aan. Ik blijf stellig her-
halen dat het vast gewoon de reflectie van de zon op het water is.
Maar zodra ik wat beter naar het water kijk, tolt mijn hoofd van ver-
bazing! Mijn mond zakt open, is dit echt?

Voor me in het water zie ik een enorme stad opdeinen. Ik zie

dingen in het water... ben ik nou helemaal gek aan het worden? Ik knipper met mijn ogen, maar het beeld wordt alleen maar scherper. Ik kijk uit op een grote stad vanuit de lucht. Het is een ruw en uitgestrekt, bergachtig gebied en rondom de drie bergen voor me is een enorme stad gebouwd.

In het midden van alles staat een groot, wit kasteel, met tientallen torens, die hoog in de lucht reiken. In de berg zelf zitten ook vele gaten, misschien ook bewoond. De schattige huizen en de andere gebouwen staan allemaal op en om de bergen, rondom het kasteel. Ze zijn allemaal met elkaar verbonden, net als de bergen, die door middel van sierlijke stenen- en houten loopbruggen handig aan elkaar zijn gelinkt.

Verbaast knipper ik nog een keer met mijn ogen, maar het schouwspel blijft waar het is. Ik laat me op mijn knieën vallen en buig mijn hoofd verder naar het water toe. Alsof dat een commando is, zoomt het beeld verder in. De lichte natuurstenen van het kasteel komen in een razend tempo op me af en het lijkt alsof ik er elk moment in superspeed tegenaan zal knallen. Geschrokken trek ik snel mijn hoofd terug. Het beeld zoomt uit, tot ik een ruige planeet zie, maar het is niet de aarde...

Ik sta verward op, met de gedachte dat ik zo echt naar school moet, ook al wil alles in me blijven kijken. Ik loop met tegenzin weg van het beekje, naar mijn fiets terwijl ik snel op mijn horloge kijk. Nog een kwartier. Ik spring snel op mijn fiets en vervolg mijn weg naar school.

De rest van de dag probeer ik te vergeten wat ik heb gezien, maar zonder succes. Bij elke les spoken de beelden door mijn hoofd.

Op de terugweg stop ik op dezelfde plek; makkelijk te herkennen door de veel mooiere natuur eromheen. Ik loop op mijn hoede naar het beekje. Voorzichtig duw ik de takken van de struik weg en op mijn hurken tuur ik in het water. Niets, alleen mijn eigen gerimpelde spiegelbeeld. Zie je wel, ik begin gewoon waanbeelden te zien.

Met een opgelucht gevoel plens ik wat van het water tegen mijn hoofd aan, het is ook wel warm op deze rare plek! Hierbuiten is het

veel frisser. Vreemd.

Ik laat mijn handen in het water hangen, in afwachting op een reactie, en ja hoor... mijn vingers beginnen te tintelen. Het wateroppervlak golft en rimpelt tot het een grote cirkel in het water vormt. Weer verschijnen er beelden, alsof het beekje een spiegel is naar een andere wereld.

Een schok gaat door mijn hele lichaam en als gehypnotiseerd blijf ik erin staren. Het beekje voert me weer mee in zijn magie. Ik probeer weer om met mijn gedachten te bepalen wat ik zie en het beekje doet precies wat ik 'beveel'. Ik zie het beeld van het kasteel, alleen dan dichterbij. Mijn ogen flitsen de hele omgeving langs. Ergens anders loopt een jongeman een gebouw in en wat kinderen en dieren rennen tussen lang gras bezaait met kleurrijke bloemen. Ik kan zien wat er op het gebouw staat waar die man in loopt; het is een lang woord, maar in letters geschreven die ik niet kan lezen. Vreemd.

Uiteindelijk zwaaien de massieve, houten deuren open en ik zie de man er weer uitkomen, met een enorm soort zadel of harnas? Zijn armen zijn strakgespannen en zijn hoofd loopt rood aan. Wat dat harnas-achtige ding ook is, het moet ongelooflijk zwaar zijn. Hij loopt naar binnen bij een van de openingen in de berg en het duurt even voordat ik hem weer zie. Maar zodra de deuren open zwiepen zie ik er een enorme groene, gevaarlijke gestalte uitkomen: een draak!

Gelijk schiet ik naar voren, ik heb altijd al gehouden van fantasiedieren en mythes, maar draken zijn altijd mijn favoriet geweest. Wat een prachtig beest! Ik zoom wat meer in, ik leun zo ver naar voren dat mijn neus het water bijna raakt en hap naar adem. Wat onvoorstelbaar mooi!

De draak heeft donkere, smaragdgroene schubben, die een hele mooie glans hebben in de volle zon. Zijn gespierde, brede nek en staart zitten onder de stekels en twee felblauwe ogen kijken onverslaanbaar de wereld in. Nu pas zie ik dat de draak een soort ijzeren harnas aan heeft... en daarop zit die man van net! De jongeman beweegt zijn lippen, maar ik kan niks horen. Toch reageert de draak meteen.

Hij slaat zijn enorme vleugels uit – die hij eerst tegen zijn rug had aangedrukt – en komt met een paar sterke vleugelslagen snel omhoog. De krachtige vleugelslagen doen hun werk en ze vliegen bijna verticaal de lucht in. De jongen houdt zich goed vast aan een nekstekel en zit meesterlijk achterover terwijl zijn halflange haar meewaait met de wind. Wat moet hij zich vrij voelen! Na een voor mijn gevoel lange tijd gaat de draak meer horizontaal vliegen en de man schreeuwt geluidloos. Blijkbaar kan ik hier alleen zién wat er gebeurt. De draak vliegt verder in het bergachtige gebied. Er komen kleine wolkjes stoom uit de neusgaten van de draak en nog geen tel later spuwt de draak vuur. Ik leun zuchtend achterover tegen een boom aan. Wat zou ik ook graag op een draak willen vliegen. Vol in gedachten blijf ik het geweldige beeld volgen van de prachtige draak die salto's in de lucht maakt en gewichtloos mee zweeft met de onzichtbare stromen van de wind.

Oké, ik heb dus zojuist iets ongelofelijks ontdekt. Een soort spiegel naar een andere wereld, waarvan ik trouwens niet zeker weet of het wel echt bestaat. Maar het is geweldig. Ik zucht en kijk weer naar het beeld voor me. Bovenop de bergen ligt een eeuwige sneeuwlaag en er strijken net een aantal paarsblauwe vogels op, elk met zes vleugels. Ze klapperen eerst snel om vaart te maken, maar zodra ze een luchtstroom hebben gevonden zweven ze zonder moeite mee met de lucht, die hen allemaal meedraagt. In een V-vorm zweven ze verder en verdwijnen langzaam uit het zicht achter een hoge berg. Ik voel me goed hier, geen idee waarom, maar het voelt alsof er iets in me op zijn plaats valt. De tijd vliegt voorbij terwijl ik probeer om zo veel mogelijk te weten te komen van deze buitengewone plek.

Opeens begint mijn mobiel te trillen en mijn ringtone zorgt ervoor dat ik helemaal uit deze fantasiewereld wordt gerukt. Ik zie dat het Joël is; mijn huisgenoot en beste vriend, en snel neem ik op.

‘Hé Joël! Waarom bel je?’

Ik hoor hem door de lijn heen in de lach schieten. ‘Wat denk je zelf, mafkees? Ik zit hier al een half uur te ploeteren op een geweldige maaltijd voor ons, en dat meesterwerk staat nu heel zielig koud

te worden. Ik denk nu op z'n minst dat je bent ontvoerd of zoiets. Je bent al een uur te laat Lynn, dat weet je toch wel? Waar ben je al die tijd geweest? Je was vandaag toch al om vier uur uit?'

Ik negeer die vragen maar even. Ik ga hem echt niet vertellen dat ik hier nu bijna drie kwartier als een of andere malloot in een klein beekje heb zitten staren. Het klinkt nog slechter dan ik dacht, hij zou me sowieso ook niet geloven als ik de waarheid vertelde.

'Nou, ik ben niet ontvoerd, weet je dat ook weer. Maar ik kom d'r aan hoor! Ik rammel!'

Joël gaat nu hoogstwaarschijnlijk sarcastisch doen, dus ik zeg snel doei en hang op, voor hij nog iets kan zeggen. Een lach verschijnt op mijn gezicht terwijl ik zijn geschokte smoel al voor me zie. Nou, daar ben ik ook weer aan ontsnapt. Hij is een geweldig mens, maar je moet hem niet onderschatten als hij ergens zijn best op heeft gedaan.

Joël en ik kennen elkaar al heel wat jaren en we wonen nu al bijna één jaar bij elkaar. Ik heb mijn ouders nooit gekend. Tenminste, dat denk ik. Ik kan me in ieder geval niks meer herinneren, op wat vage flarden en gevoelens na. Het is alsof mijn geheugen een dikke mist om zich heen heeft, waar ik niet doorheen kan kijken. Elke keer als ik die mist probeer te doorbreken bots ik tegen een enorme muur aan.

Verder is alles wat er is gebeurd niet zo'n heel bijzonder verhaal. Het komt erop neer dat ik als klein kind ben gevonden aan de rand van een bos, vlakbij een groot meer, toen ik bijna zes jaar was. Geen briefje, geen naam. Wie mijn ouders ook waren, ze hadden niet eens de moeite genomen om ook maar een beetje verduidelijking te geven over wie ik ben en waar ik vandaan kom. Ik ben toen als vondeling naar een weeshuis gebracht door degene die me daar aantrof en heb daar mijn hele kindertijd gewoond. En geloof me, het was verschrikkelijk.

Het hoofd van het weeshuis was een krenk, we mochten helemaal niks. Ze was onwijs streng en we moesten allemaal rotklusjes doen. Je kent het wel; gore wc's schoonmaken, de vloer boenen, ramen zemen... vreselijk! We kregen maar net genoeg te eten, mochten

bijna nooit douchen – zodat we altijd heerlijk geurden met z'n allen en er echt geweldig uitzagen – en als het uiteindelijk mocht, was het natuurlijk alleen met ijskoud water. Een rilling loopt over mijn rug. Ik haatte het daar en ik was niet de enige. Maar mevrouw Hardt, het hoofd van het weeshuis, heeft me in ieder geval wel een naam gegeven, dat kan ik niet over mijn ouders zeggen.

Toen ik zestien was ben ik weggelopen samen met een van de andere tieners uit het weeshuis; Joël, mijn enige vriend daar. Hij kwam kort na mij in het weeshuis en als 'de twee nieuwelingen' trokken we vooral met elkaar op. De andere kinderen waren stiekem en gemeen, dus die probeerden we zo veel mogelijk te vermijden. Ik wist in de jaren daar, ter verdediging, de jongens helemaal op de kast te jagen met de meest kleurrijke argumenten en dreigementen.

Ik kon fysiek in mijn eentje niet op tegen al die grote bikkels, maar nadat de 'leider' door mij, via een slimme zet, een week lang extra schoonmaaktaken moest doen en een waarschuwing kreeg, lieten ze ons daarna respectvol met rust.

Joël en ik hebben daar onze hele kindertijd gezeten, maar hoe ouder we werden, hoe kleiner de kans om geadopteerd te worden. Gezinnen zochten naar schattige kleuters met bolle wangetjes, geen koppige tieners in hun puberteit. Onze toekomst begon er steeds troostelozer uit te zien, dus zijn we weggegaan.

We hebben een tijd op straat gewoond, maar daar ben je al heel snel klaar mee. We trokken zo ver mogelijk van het weeshuis vandaan, ver weg van de stad. We hebben echt een enorme conditie opgebouwd in die weken, ik heb niet bijgehouden hoeveel afstand we hebben afgelegd, maar geloof me, het was veel. We kwamen uiteindelijk aan in een veel groener gebied. Overal waren bossen, zelfs een stuk Veluwe met prachtige paarse planten en heel wat rivieren en meren, waar het gebied ook naar vernoemd is. Vermeeren. Na een behoorlijk lange tijd rondgeneusd te hebben, vonden we een oud, leegstaand hutje vlakbij een klein dorpje aan de rand van het bos, waar we meteen introkken. We vonden het mooi hier met alle natuur. Daarom waren we ook superblij toen we uitvonden dat dit houten hutje (dat aan een oude man toebehoorde) al jaren leegstond.

We hadden van het weeshuis heel wat spullen meegenomen; allebei twee grote weekendtassen en natuurlijk onze twee grote rugtassen vol met kleding, dekens, eten, geld, twee mobieltjes en nog heel wat meer. Zelfs de beroemde glazen snoep pot vol met zuurtjes en dropjes waar we absoluut nooit, maar dan ook nooit aan mochten komen zat erbij. Wat zal mevrouw Hardt woedend zijn geweest toen ze erachter kwam. Een grijns verschijnt op mijn gezicht. We hebben zo ongelooflijk hard gelachen toen Joël aan me liet zien dat hij het in zijn tas had meegesmokkeld. We zouden er toch nooit terugkomen en ik bedoel: waarom zouden we ook niet wat spullen meenemen? Iedereen haatte dat vreselijke mens, we hadden echt totaal geen schuldgevoel met die paar spullen die we mee hebben genomen. Oké, misschien iets meer dan 'een paar', maar wat maakt het uit, ze verdient het.

Je had ons moeten zien zwalken. De eerste dagen was het niet te harden, we liepen onwijs veel kilometers op een dag met het enorme gewicht van de tassen. Maar, ik moet zeggen dat we allebei een uitstekende conditie hebben gekregen. Ik begon uiteindelijk zelfs te wennen aan het gewicht van de tassen.

Hetgeen wat we mee hadden genomen, was alles wat we hadden en het enige wat ik van mijn ouders heb is een oude ketting met een soort edelsteen eraan. Tenminste, ik denk in ieder geval dat het van mijn ouders was, want ik had deze ketting al om toen ik gevonden werd. Er is niet veel bijzonders aan, het is gewoon een bijna witte steen in een rare vorm geslepen, maar omdat het waarschijnlijk van mijn ouders was, heeft het voor mij een hele grote waarde; ik heb het ook nog nooit afgedaan. Stijf spring ik overeind, stap snel weer op mijn fiets en ga vliegensvlug naar huis. Als ik nog langer wacht zal Joël me persoonlijk wurgen omdat ik zijn kookkunst niet heb kunnen proeven. Hij neemt koken erg serieus. Met een grijns fiets ik door het bos, mijn geheime plekje achter me latend.

 HOOFDSTUK 2

Zodra ik eenmaal thuis ben, breng ik mijn licht-krullende, rood-bruine haar voor onze geïmproviseerde spiegel, oftewel het raam, een beetje in model.

Joël stormt nog geen tel later van de uit elkaar vallende trap af, wat heel wat gekraak veroorzaakt. Hij begroet me zoals altijd even enthousiast met een brede omhelzing. ‘Ha, daar heb je mijn favoriete Lynn! Ik heb je gemist man, waar heb jij nou weer uitgehangen?’

Ik grijns. ‘Ja, dat zou jij wel willen weten hè.’

Ik geef hem een vriendschappelijke stomp in zijn buik en ga alvast aan de oude tafel zitten, terwijl Joël de keuken in loopt om ons maal te halen. Joëls rode haar zit zoals altijd helemaal door de war, (echt hoor, wat hij ook doet om het te fatsoeneren, het werkt nooit). Ach ja, het hoort nou eenmaal bij hem, het zou pas raar zijn als zijn haar een keer bleef zitten waar het hoorde. Ik grinnik al bij die gedachte.

Hij komt al snel met een pan naar de eettafel waar ik nu braaf zit te wachten. ‘Schiet eens op man, ik verga van de honger.’

Hij grijnst, ‘zegt degene die úúúren te laat binnen komt. Het is een wonder als het nog warm is.’

Hij kijkt me dramatisch aan, maar zet dan eerst de pan voorzichtig in het midden van de tafel, alsof het ontzettend breekbaar is.

‘Nou, je vindt het vast niet erg als ik eerst opschep?’ Hij steekt zijn tong uit en schept een enorme berg stampot op zijn bord. Ik hou mijn hoofd een tel boven de pan, het ruikt ontzettend lekker. Zoals altijd. Ik geloof niet in vorige levens, maar als ze bestonden was Joël vast en zeker de beroemdste chef-kok ter wereld. Hij kan zelfs de meest smerige ingrediënten tot een heerlijk maal omtoveren. Ik heb al vaak genoeg voorgesteld aan hem om een baantje te zoeken in een restaurant of iets, maar dat spreekt hem niet aan. Hij zegt altijd dat koken een hobby van hem is, iets wat hij graag doet, maar als hij er zijn werk van maakt komt er een enorme druk op. Deze fijne uitlaatklep wil hij niet verpesten.

Zodra ik mijn eerste hap neem smelt ik; dit...dit is een meesterwerk. Blijkbaar ziet Joël mijn gezichtsuitdrukking, want hij schiet in de lach.

‘Nou vertel, heb je een beetje een leuke dag gehad?’

‘Ja hoor! Op die enorme berg huiswerk na dan.’ Ik zucht en rol mijn ogen terwijl Joël begint te grinniken. Hij kijkt me vrolijk aan, terwijl ik vertel over mijn geweldige dag vol lessen, huiswerk en saaie lunchpauzes. Verder is mijn nieuwe klas is wel oké, ik kan meestal best snel wennen aan veranderingen in situaties en ik vind het ook gezellig om nieuwe mensen te ontmoeten. Na het weeshuis voelde het echt alsof ik opnieuw kon beginnen samen met Joël, ik heb die verschrikkelijke tijd nu ook allemaal achter me kunnen laten. Maar tegelijkertijd blijf ik fantaseren dat ik nog ouders heb. Ik denk dat elke wees dat wel doet, maar dat als mijn ouders nog leefden zouden ze me allang opgezocht hebben. Ik ben nu al zeventien! (Oké, pas net een paar weken, maar alsnog.) Al mag ik niet echt klagen. Joël en ik zijn samen best gelukkig, ook al is het leven vaak zwaar.

We hebben allebei een bijbaantje, maar ondanks dat we alle twee werken, verdienen we maar net genoeg om rond te komen. Mijn baantje bij een grote antiekwinkel verdient het meest, dus ik werk het langst en zorg voor het meeste geld. De eigenaar stelt geen vragen, hij vindt het wel best, ik ben namelijk veel goedkoper dan een volwassen medewerker. Joël kan onwijs goed koken, zelfs met het weinige kookgerei dat we hebben en kunnen betalen, dus die verzorgt vaak de maaltijden. De klusjes doen we samen, een beetje schoonmaken en afwassen enzovoort, maar dat is niet echt ons ding. Oftewel, het gebeurt amper.

De meeste ramen van dit oude krot zijn zo vies dat ze er helemaal bruin uitzien, de verrotte eettafel viel verder ook niet meer te redden, dus daar hebben we maar gewoon een groot tafelzeil overheen gelegd. Je ziet er niks meer van. Maar het zou me niks verbazen als ons onderkomen op een dag gewoon instort door een tekort aan grondige schoonmaakbeurten.

Verder gaan we dus ook nog gewoon naar school, wat natuurlijk niet geweldig is, maar wel noodzakelijk. We hebben expres een

school uitgekozen die genoeg neemt met de karige informatie die we konden geven. We hadden niet veel te vertellen, maar als we maar betaalden werd alles geregeld. Het heeft maanden geduurd om het geld bij elkaar te krijgen, maar goed, als we later rond willen kunnen komen, hebben we een diploma nodig. Joël had vandaag geluk, zijn eerste schooldag begon het tweede uur pas, de bofkont. Helaas zijn onze roosters erg verschillend, dus de keren die we samen kunnen fietsen zijn gering. Al kan dat ook erg goed uitkomen als ik vaker naar het beekje wil...

Tijdens onze 'ontsnapping' uit het weeshuis heeft Joël volgens mij ook heel wat kruiden meegenomen, wat ik natuurlijk heel erg op prijs stel. Je kan mij namelijk beter niet laten koken. Ik kan zelfs dingen die aan het koken zijn, in water, laten aanbranden. Maar ik kan tenminste wel pannenkoeken bakken, (waar ik heel trots op ben), alleen houdt het daar dus ook wel bij op. Conclusie: In de keuken heb je niet zoveel aan mij, laat Joël maar achter het aanrecht ploeteren terwijl ik de kost verdien. Ik ben zo blij dat Joël er is, zonder hem zou het hier een stuk minder uit te houden zijn.

Ik kijk hem lachend aan, hij is weer eens lekker spontaan aan het vertellen over zijn dag. Hij is altijd zo vrolijk, zo positief, je wordt gewoon automatisch blij als hij bij je in de buurt is. Zijn bruine ogen kijken me ondeugend aan, terwijl hij ongezien mijn stukjes spek probeert te stelen, wat natuurlijk uitloopt tot een vorkengevecht. Ja, ik moet toegeven dat we af en toe echt niet goed snik zijn, maar wat maakt het uit, we hebben lol.

Zodra Joël doorheeft dat mijn vork de stukjes spek die door de stampot zitten te goed verdedigt, geeft hij het op en gaat weer verder met zijn eigen maal. Na een paar rustige minuten, allebei in onze eigen gedachten verzonken, kucht Joël een keer. Gelijk kijk ik hem aan. Zijn onderzoekende blik kijkt me grondig aan, behoorlijk serieus, wat erg bijzonder is, zeker bij Joël.

'Waar was je nou de hele dag? Je was toch al om vier uur uit vandaag?'

Ik slik. Ik ben altijd op tijd of zelfs te vroeg, ik haat het om te laat te komen en te haasten, Joël weet dat ook. Maar toen ik vanmiddag

die beelden in het beekje zag, wilde ik meteen meer te weten komen over die vreemde, fascinerende wereld met draken en andere onverklaarbare dingen. Het werkt bijna verslavend, maar daar hoeft hij nu nog even niets over te weten.

‘Eh...’ ik kijk hem verontschuldigend aan, en alsof ik nog niet genoeg voor het blok wordt gezet gaat hij zich er nog meer mee bemoeien.

‘Je hebt toch niet stiekem een vriendje ofzo hè?’ Hoewel hij erg streng probeert te kijken, zie ik aan zijn houding dat hij op het punt staat in de lach te schieten. Ik, een vriendje? Wat een lol. Dat zou in nog geen veertig jaar gebeuren volgens hem. Ik glimlach en schud “nee”, terwijl ik nog een hap neem, zodat ik even de tijd heb om na te denken. Joël kijkt me nog steeds onderzoekend aan. Hem kennende blijft hij volhouden tot hij een logisch antwoord heeft gekregen. Hij is altijd heel spontaan en honderd procent eerlijk en dat verwacht hij ook van mij. Dat is nou typisch Joël. Mijn hersenen maken overuren en ik probeer een reden te bedenken wat geloofbaar zou zijn, het komt niet in me op de waarheid te vertellen. Geen idee waarom niet. Nou ja, misschien omdat hij het toch nooit zou geloven. Ik zie het al voor me: Ja, ik heb een soort mysterieuze plek ontdekt waar je een hele andere wereld kan zien met draken. Hij zou me voor gek verklaren, ook al weet ik dat hij net zo goed van fantaseren houdt als ik, hij is de laatste tijd een stuk volwassener geworden.

‘Ik heb een mooi plekje in het bos gevonden, waar ik vandaag al mijn huiswerk heb gemaakt.’ Dat is niet helemaal gelogen, alleen bel ik altijd van tevoren als ik later kom. Joëls wenkbrauwen gaan een stuk omhoog en hij humt sarcastisch. Hij weet dat er iets mist, maar houdt het er dit keer maar bij. Waarschijnlijk komt hij er toch nog wel achter, dat gebeurt namelijk altijd.

‘Wat jij wilt wijsneus, ik kom er wel achter.’ Om zijn woorden kracht bij te zetten doet hij een slechte imitatie van een geheim agent, maar verbreekt die geweldige prestatie doordat hij weer eens in de lach schiet.

De volgende dagen besteed ik al mijn geringe vrije tijd die ik kan missen aan het staren in het beekje. Op de een of andere manier werkt

het alleen als ik eerst met mijn hand het water aanraak; er ontplooit zich dan altijd een warm, fijn gevoel in mijn binnenste. Vreemd, maar alsnog geniet ik van alles wat ik zie.

We zijn nu alweer heel wat dagen verder, drie weken na mijn ontdekking. Het is nu maandag en ik ben weer gelijk uit school hier gekomen. Ik hoef vandaag niet te werken, dus ik heb nog alle tijd voordat ik voor het avondeten thuis moet zijn. Sinds ik deze plek heb ontdekt, kom ik hier bijna elke dag na school, tenzij ik vroeg moet werken, natuurlijk.

Ik tik in een bepaald ritme met mijn vinger tegen mijn schrift, terwijl ik afwezig in het water kijk. In tegenstelling tot de aarde, bestaat deze planeet maar uit één groot continent, met uitgestrekte stukken land die soms door grote rivieren worden gescheiden. Ik denk dat het land zeker wel twee derde deel van de planeet vult. De rest is net zoals de aarde een grote oceaan. Als je heel goed oplet zie je daar soms wel eens zeemonsters aan het oppervlak, maar die zijn meestal al snel niet meer te zien, en natuurlijk vind ik het land veel interessanter.

De Bergstad, (zo noem ik het maar in mijn gedachten), is vrijwel zeker de hoofdstad, dat zie je aan het enorme witte kasteel dat er staat. Andere steden hebben ook wel kastelen, maar lang niet zo mooi, groot en sierlijk als deze. Vrijwel alle kastelen zijn in of rondom de bergen gebouwd. De bergen bieden bescherming tegen bedreigingen, ze liggen strategisch en het hele land heeft ook gewoon op veel plekken bergen, dus waarom niet. Er zijn niet veel steden, een stuk of zeventien. Maar vijf daarvan zijn wel echt duidelijk een stuk groter dan de rest. En dan is de Bergstad daar de grootste van.

De Bergstad bestaat uit drie grote bergen naast elkaar, twee van de drie (de midden- en rechterberg) helemaal volgebouwd met huizen met turquoise daken, winkels, een markt en bezaait met nog veel meer gebouwen en woningen. Ook aan de voet van de bergen staan heel wat huizen. Op de middelste berg is het kasteel gegrondvest, bestaande uit grote witte natuurstenen.

De berg aan de linkerkant heeft vooral aan de onderkant wat huizen, maar er staat maar één gebouw in het midden. Verder valt het op

dat deze berg echt enorme trappen heeft. Die twee andere bergen hebben ook wel trappen, maar niet zoveel als deze. Er zijn meerdere trappen en platforms gebouwd, allemaal richting deuren met gaten in de berg, waar vaak draken in en uit vliegen. Ik denk dat er ook heel wat gebouwen in de drie bergen zitten, aangezien ik steeds mensen en draken in de gaten zie verdwijnen. De bovenste trappen leiden ook naar deuren, maar hier zitten geen omvangrijke gaten in de bergwand; alleen deuren.

De inwoners zijn eigenlijk net als hier allemaal mensen, of nou ja... daar lijken ze tenminste op. De mensen die ik tot nu toe heb gezien lijken zich veel eleganter te bewegen, met snellere reflexen en een bovennatuurlijker uiterlijk. Ik zou zelfs kunnen zweren dat ik iemand zag met puntige oren. Al lijkt die factor bij sommige mensen veel meer aanwezig te zijn dan bij anderen.

En verder nog zo iets raars: het lijkt het wel alsof ze in een hele andere tijd leven. Je hebt boerderijen, kleine blokhutten, burchten met schattige huizen eromheen, landerijen met landhuizen, kastelen, houthakkershutten, echt van alles en nog wat gebouwd in een soort middeleeuwse, sierlijke stijl.

Aan de voet van de linker berg ligt een klein bos. Het is behoorlijk uitgestrekt, er trekt een grote zilveren rivier vlak naast, met heel wat zijriviertjes en wat meren verspreid in de omtrek. Aan de voeteneindes van de midden- en rechterberg is een grote grasvlakte, met aan het eind van de uitlopers een groot meer. Langs de rijen huizen op de grond barst het van het leven. In het water dobberen allerlei soorten vogels en in het gras krioelt het van de soorten beesten die je op aarde nooit zal tegenkomen. Af en toe schets ik na schooltijd wat van de vreemde dieren na, maar vaak schieten ze ervandoor, of vertikken ze het om stil te blijven staan, dus meestal geef ik het binnen enkele minuten op.

Monsters zijn er ook helaas. Tot nu toe heb ik nog maar één keer een hele groep monsters gezien, twee dagen geleden. Het waren een soort afgrijselijke wezens, wat groter dan mensen, donker van kleur, griezelige ogen en met een soort slijmerige, grauwe huid. Ze geven me de kriebels. Ik zou niet weten hoe je ze moet noemen, maar ik hoef

het eigenlijk ook niet te weten. Het zou me trouwens ook niks verbazen als er 's nachts heel wat monsters tevoorschijn komen, maar tot nu toe ben ik nog nooit in de nacht naar het beekje gegaan, dus dat heb ik nog niet meegekregen. Natuurlijk heb je dan ook nog de enorme, octopusachtige zeemonsters, bijvoorbeeld de Krakens, die ik alleen ken omdat ik ooit toevallig in een mythologieboek heb gebladerd. Maar je ziet die monsters zo goed als nooit.

De planten verschillen wel echt met die hier op aarde. Zo zijn er bepaalde bossen die bestaan uit prachtige, lichtgele bomen, of juist donkere wouden waarin het altijd nacht lijkt te zijn, door alle griezelige, halfdode bomen die heel dicht op elkaar staan. Maar natuurlijk heb je ook gewoon bossen zoals wij die hier hebben, alleen lijken de bomen veel groter en de bladeren een hele andere soort kleur groen. Alsof elk blaadje in een aparte kleur verf is gedoopt. Je hebt bijvoorbeeld ook bossen met alleen maar rode bomen, of gele, ik heb zelfs al wat blauwe bomen voorbij zien komen, maar dat kan ook gewoon de bloesem zijn. Daar op die wereld lijkt het namelijk al volop lente. Maar verder heb je ook allerlei soorten natuur die je hier op aarde ook kan vinden, alleen lijkt alles nét iets anders te zijn. Alsof er overal een soort magische glans op ligt.

Maar natuurlijk het allerbeste van deze wereld: je hebt er draken! Ook nu zie ik weer een aantal draken voor mijn neus voorbijvliegen en uiteraard blijf ik ze volgen. De berijders zweven in driehoeksformatie als een pijlpunt in de lucht, terwijl ze steeds veranderen naar allerlei andere ingewikkelde formaties die ze uitproberen. Waarvoor zouden ze zo aan het oefenen zijn? Daar zal ik wel nooit achter komen.

Ik zucht, vergeleken met deze wereld, als die al bestaat, is onze aarde maar saai. Ik leun naar achter, tegen een boom aan en kijk om me heen. Ik moet wel toegeven dat het bos hier om het beekje heen er echt mooi uitziet. De lange, dikke bomen geven schaduw, maar laten kleine stukjes zon door, die duizenden keren worden weerkaatst op alle plekken om me heen. Dat veroorzaakt allemaal vlekken op de boomstammen. Het water stroomt in een regelmatig, rustig tempo naar rechts met de stroming mee, maar ondanks de stroming is het beeld heel scherp en goed te zien. Het klotsen van het water zorgt

voor een rustig achtergrondgeluid, samen met de fluitende vogels wat verderop. Er staan scherpe struiken en wat bloemen, (volgens mij margrietten), in het frisse gras aan mijn voeten. Oké, de aarde kan ook mooi zijn, al is het misschien niet zo betoverend als de wereld in het water.

Ik voel aan mijn ketting. Het lijkt wel te schitteren, zeker door het zonlicht. Het is heerlijk weer, je kunt nu ook wel wat beter merken dat de lente is begonnen. Binnenkort zullen alle planten in bloei staan. Alhoewel, dat kan ook nog wel een paar weken duren, ik heb daar niet zoveel verstand van.

In gedachten tik ik weer een bekend deuntje met mijn pen op het schrift voor me. Nog één vraag en dan is biologie ook weer klaar. De lucht wordt echter steeds donkerder en ik besluit om mijn tas in te pakken en maar gewoon naar huis te gaan, ik snapte de vraag toch niet. Met een klap doe ik mijn schrift dicht en mik mijn spullen in mijn rugtas. Niet geheel charmant, door de stijve spieren van het lange zitten, kom ik overeind en gooi mijn tas met een zwaai over mijn rechterschouder. Ik spring op mijn fiets als de eerste druppels al beginnen te vallen. Het gaat steeds harder regenen en na een paar tellen ben ik helemaal doorweekt.

De regen loopt in stroompjes over mijn gezicht, al mijn door-drenkte kleding plakt tegen mijn huid aan en bij elke beweging schuurt mijn stug geworden broek heen en weer. Ik fiets zo hard als ik kan, maar kom alsnog drijfnat tot stilstand voor ons kleine onderkomen. Ik haat regen. Ik pleur mijn gammele fiets tegen de muur en stoot mijn knie, waardoor mijn humeur nog meer naar beneden keldert. Ik duw de deur open en stap met een chagrijnig, nat hoofd het huis in. Ik blijf in de deuropening staan en een nat plasje vormt zich onder mijn druipende gestalte. Ik doe op dezelfde plek mijn jas, schoenen en sokken uit, die ik eerst uitwring, waardoor er een plens water op de grond valt. Oké, dat was misschien niet zo heel slim, als het water eenmaal in het hout doordringt kan het gaan rotten. Maar ja, alsof dat nog niet gebeurd was.

Eenmaal binnen hoor ik Joël al vrolijk aankomen: ‘Lynn, ben jij dat?’ Zijn hoofd verschijnt bij de deurpost van de woonkamer. ‘Ah, je

bent er! Heb je ook gezien hoe het weer zo omsloeg net? Ik was net op tijd thuis voor het ging regenen.'

Joël komt naar me toe en omhelst me hartelijk. Het geeft hem niks dat hij daardoor ook helemaal nat wordt. Als ik mijn haar als een hond helemaal uitschut zodat hij nog natter word schiet hij keihard in de lach.

'Zeg, zo kan hij wel weer, ik heb net al gedoucht hoor!' De woorden komen maar moeizaam naar buiten, omdat hij weer eens helemaal dubbel ligt en letterlijk de tranen uit zijn ogen veegt. Hij is altijd zo, je zou denken dat ik er nu wel aan gewend was, maar toch weet hij elke keer weer een glimlach op mijn gezicht te toveren. Ik kan nooit boos zijn met Joël in de buurt, hij is altijd zo spontaan, zijn bruine puppyogen doen altijd hun werk bij mij.

'Zo, Lynn,' hij kucht even en probeert zijn glimlach te verbergen wat gruwelijk mislukt, 'volgens mij ben je nog natter dan vijf plensbuien bij elkaar.' Hij geeft het op, grinnikt en pakt mijn jas en schoenen aan die hij netjes uithangt zodat ze kunnen drogen.

'Zeer scherp van je, ik had het zelf nog niet door, mafkees. Echt hoor, je zou zo geheim agent kunnen worden.' Ik geef hem een vriendschappelijke duw, terwijl hij speels wegduikt, en loop snel even naar boven om mijn natte kleding te verwisselen voor stel droge. Gelukkig heb ik een paar setjes kleren, voor gevallen zoals dit. Nadenkend wring ik mijn haar uit en doe het in een slordige knot.

Ik heb besloten dat ik Joël morgen meeneem naar mijn geheime plek in het bos. Ik heb er al wat langer over nagedacht en vind dat hij het moet weten, waarom ik steeds weg ben en afwezig kijk. Ik wil niet steeds alles geheimhouden en overal omheen draaien. Het lijkt me ook gewoon heerlijk om hem alles te laten zien. Tenminste als hij het al kan zien, geen idee of dat wel zo is, misschien heb ik me dit in al die weken allemaal maar verbeeld.

Ik loop naar beneden, wat een hoop gekraak op de gammele trap veroorzaakt. Joël ligt lui op de bank, zijn slungelige figuur past er net niet op, zijn voeten bungelen zoals altijd weer over de leuning heen.

'Daar is ze, mijn redder in nood. Lynn, kan je koffie voor me zetten? Ik ben veel te lui om op te staan vandaag.'

Ik zucht dramatisch, ‘Natuurlijk, uwe slavendrijver.’ Hij rolt met zijn ogen en ik loop glimlachend de keuken in, waar ik twee mokken pak en het water aanzet om te koken. We boffen dat we hier überhaupt elektriciteit hebben, het heeft behoorlijk wat werk gekost om dat te regelen, maar we kunnen nu in ieder geval douchen en water koken.

Met twee dampende mokken plof ik neer op de bank, waarbij Joël geen seconde te laat zijn benen verontwaardigd terugtrekt. ‘Nou ja zeg. Heb ik je dan geen enkele manieren geleerd Lynn?’

‘Nee, niet echt.’ Ik steek mijn tong uit en neem een grote slok koffie. Zijn spontane glimlach krijgt een bezorgd trekje en zijn ogen worden een tint donkerder doordat zijn wenkbrauwen samentrekken.

‘Lynn, heb jij nog wat geld voor de boodschappen? Het brood is bijna op en dat zullen we deze week toch wel nodig hebben.’ Hij glimlacht nu vermoeid en haalt een hand door zijn warrige haar. Ik weet dat we het lastig hebben. We kunnen amper rondkomen en werken allebei keihard.

‘Natuurlijk.’ Ik probeer dapper te glimlachen, altijd maar weer de moed erin te houden, het wordt vanzelf beter. Ik pak de laatste briefjes van de maand uit mijn tas en stop het hem vertrouwelijk toe.

Na het eten is de lucht nog donkerder, bijna zwart. Niet alleen door de regen die nog steeds uit de lucht stort, maar het wordt ook al laat. Ik ga naar mijn kleine kamertje op zolder en plof neer op het veel te oude luchtbed dat aan de zijkant ligt. Tot mijn spijt begint het dak als een malle te lekken door de grote hoeveelheid regen die in een mum van tijd door de kieren valt. Ik mopper onverstaaanbaar, terwijl de druppels blijven vallen en trek de deken over mijn hoofd, maar na een tijdje is die ook al drijfnat.

Ik zucht, stap met een onweershoofd uit mijn ‘bed’ en probeer het luchtbed met deken en al naar het midden van de kamer te trekken, waar het gelukkig wel droog is.

Vaak kan ik niet goed slapen. Er is gewoon altijd een bepaald gevoel aanwezig, een vervelend, trekkend gevoel in mijn binnenste. En dat kan je ook wel merken. Ik heb steeds vaker last van knallende koppijn, misselijkheid, heb geen energie en verder zie ik er ook niet

geweldig uit ofzo, vooral met mijn doffe haar, droge huid en enorme wallen. Zeker de laatste paar weken is het een stuk erger geworden. Maar het moet al laat zijn, want mijn ogen beginnen ondanks de natigheid en hoofdpijn al snel dicht te vallen. Ik ga opgelucht op mijn linkerzij liggen, maar val niet in slaap. Geweldig.

Het is al een stuk later als ik Joël de trap op hoor komen. ‘Lynn, kan je weer niet slapen?’

Ik wrijf over mijn pijnlijke hoofd. ‘Nee, maar daar ben ik nu wel aan gewend. Je hebt je rust hard nodig, ga slapen.’

Joël kijkt me doordringend aan, maar knikt. ‘Heb je nog iets nodig? Wil je een glaasje warme melk? Dat kan ik zo maken als je wilt, daar kan je misschien beter van in slaap komen.’

Ik glimlach zwakjes, maar zeg dat ik geen dorst heb, ook al kunnen de drankjes van Joël wonderen doen. Hij weet hoe vaak ik last heb van mijn hoofd, hoeveel nachten ik wakker lig. Maar uiteindelijk gaat hij weer weg nadat ik heb beloofd dat ik zou komen als er iets gebeurde. Ik kijk hem na, terwijl hij mijn deur uitloopt, zijn schouders een beetje gebogen. Daar drukt nu al genoeg last op, dit hoeft hij er niet ook nog bij te dragen.

Ik glimlach triest en ga weer lekker liggen, maar kan de slaap niet meer vatten. Ik probeer aan leuke dingen te denken en schaapjes te tellen, maar kom niet in slaap. Ach, wat maakt het uit, het zal vast al bijna ochtend zijn. Ik kijk door één van de vele kieren naar buiten en zie inderdaad dat de lucht die eerst pikzwart was, nu al wat meer richting het donkerblauw neigt. Nog een paar uurtjes, zucht ik.

De volgende ochtend lig ik inderdaad nog steeds wakker en zodra ik de zon over de horizon zie opkomen en de eerste zonnestralen beginnen te schijnen, spring ik mijn bed uit. Ik kleed me aan en loop naar beneden om alvast water voor de koffie aan te zetten, terwijl ik dromerig naar buiten staar.

Een half uurtje en één kop koffie later komt Joël naar beneden gestommeld, ik hoor hem over de oude, houten vloer al richting de trap komen en glimlach.

‘Aaah, goeiemorgen schoonheid’ zegt hij, zodra hij me ziet. Ik steek mijn tong uit als ik denk aan hoe fantastisch ik er op dit vroege

uur wel niet uit moet zien. Hij begint te grijnzen en ik moet dan ook wel mee grinniken. Na een heel lekker gezellig ontbijt, bestaande uit gebakken ei met knapperige baconreepjes, natuurlijk gemaakt door mijn persoonlijke chef-kok, zitten we gezellig aan de vers gezette koffie. Je zou het niet zeggen, maar op dit soort momenten is het leven echt goed met z'n tweetjes.

Terwijl ik kleine slokjes van mijn koffie neem, denk ik weer aan het beekje. Vandaag ga ik hem alles laten zien, die speciale wereld, die in al deze weken een plekje in mijn hart heeft gekregen. Mijn ogen beginnen te stralen bij die gedachte en Joël kijkt me vragend aan.

'Ik heb een verrassing voor je!' zeg ik dan maar enthousiast. Na meerdere weken van stil zijn en het verbergen van alles wat ik zag in het water, ga ik hem nu alles laten zien, ook al snap ik zelf ook nog niet echt hoe dit allemaal kan en of het wel écht is. Volgens mij heb ik nog nooit zo lang iets voor hem geheimgehouden. Verbaast kijkt hij me aan en dan vliegen zijn ogen door de kamer om te zien of ik iets heb verstoppt.

Blijkbaar ontdekt hij niks, want hij kijkt me dan weer vragend aan. 'Een verrassing? Ik ben toch niet jarig?' Hij begint te grijnzen. 'Misschien wel trouwens, dat kunnen we nooit helemaal zeker weten.'

Dat is helemaal waar, ook hij is ten vondeling gelegd en we weten allebei niet op welke dag we geboren zijn, dus is er voor ons een datum gekozen: de dag dat we bij het weeshuis aankwamen. Voor mij was dat een paar weken geleden, maar het was nogal een troosteloze zeventiende verjaardag. Ik had zo'n knallende koppijn en rare vlagen misselijkheid die vanuit het niets opkwamen dat ik die hele dag beurs op bed heb gelegen. Al deed Joël er alles aan om me op te beuren; de schat.

Zodra de koffie op is, hou ik het niet meer uit. Ik loop te popelen voor de deur, als hij zijn jas pakt.

'Pak je fiets maar, dan gaan we ernaartoe.' Zeg ik geheimzinnig, terwijl ik mijn wenkbrauwen op en neer beweeg. Ik glimlach en draai me dan meteen om naar de deur, voordat hij verdere vragen kan stellen. Na die stortbui van gister ruikt het heerlijk buiten, zeker als we eenmaal in de bossen aankomen. Ik geniet met volle teugen als de zon

ons door het enorme bladerdek vriendelijk toeschijnt. Mijn lange, roodbruine haar wappert in de wind. Joël fietst nu achter me, omdat er een aantal tegenliggers langs moeten. Ik grijns zodra ik het o zo bekende struikgewas spot. Ik sta vol op mijn rem, waardoor Joël achter me bijna tegen een boom knalt.

Hij slaakt een korte kreet, kijkt me verward aan en daarna komt zijn ene wenkbrauw tergend langzaam omhoog. Ik probeer niet in de lach te schieten bij zijn verbaasde blik en zet mijn fiets tegen een boom aan.

‘Volg mij maar.’ Ik probeer een beetje mysterieus te doen, maar dat mislukt nogal, want Joël schiet in de lach, waardoor mijn geprobeerde nikszeggende blik veranderd in een hoofdschuddende grijns.

‘Natuurlijk, waarom ook niet, je hebt toch niet toevallig een auto geparkeerd tussen dat struikgewas?’

Ik kijk hem serieus aan. ‘Iets beters.’

Zijn ogen sperren zich open. ‘Beter dan een auto?’ Hij wrijft zijn handen samenzwerend tegen elkaar en volgt me zo snel hij kan. Pff, mannen.

Ik wacht tot hij er is, ga zitten op het nog vochtige gras en leun tegen die ene boom aan, waar ik altijd lekker huiswerk zit te maken. Ik pak mijn ketting vast waar die steen aanzit. Die hou ik altijd vast als ik bang ben of juist heel blij. Het geeft hoop op de ene manier. Ik weet het... het is echt zo suf maar het helpt wel. Ik hoor een opgewonden kreet van Joël, die dit soort geheime plekjes echt geweldig vindt. Al snel ploft hij naast me neer in het gras, hij houdt echt heel erg van avonturen en spoorzoeken, Joël heeft altijd al van de natuur gehouden, net als ik.

Zodra hij zijn mond opendoet om iets sarcastisch te zeggen – waarschijnlijk over auto’s – doe ik mijn hand in het water en het begint meteen te rimpelen. Joëls mond valt verder open, zijn bruine puppy-ogen worden nog groter dan normaal en hij kijkt me geschrokken en verbaast aan. Ik lach naar hem en laat de Bergstad zien. Er strijken net tientallen draken op, geen idee waarom, maar ik blijf de draken volgen met mijn gedachten, dus zie je die in het beekje.

‘Wow, Lynn...’ Ik heb Joël nog nooit sprakeloos gezien, maar voor

alles is een eerste keer.

De draken hebben allemaal een harnas aan. Ze vliegen in verschillende driehoeks-formaties, met de grootste draken voorop. Op elke draak zit een persoon, uitgerust met pijl en boog, een zwaard, of twee lange dolken. Waarschijnlijk hebben ze ook talloze verborgen wapens. Elke strijder heeft ook nog twee riemen gekruist op diens borst, met allemaal verschillende dolken en messen erin. Het ziet er geweldig stoer uit. En ik ga weer ontspannen achteroverleunen, totdat Joël opeens bezorgd begint te praten.

‘Wat is dit? Wat gebeurt er?’ Joël geeft me een stomp in mijn maag en ik focus me gelijk weer op het beeld, nadat ik hem even verontwaardigd aankijk.

Maar zodra ik het water inkijk, zie ik een dorp vol onschuldige mensen, die bruuft worden aangevallen! Een klein dorpje, vlakbij een grote markt, is veranderd in een enorme vlammenzee. Overal rennen wanhopige mensen, opzoek naar hun familie, of kinderen. Ik kan niks horen, maar weet zeker dat er mensen aan het schreeuwen zijn, mensen die namen gillen, ijzige kreten slaken en in huilen uitbarsten als ze iemand dood vinden die ze hebben gekend. Er liggen overal bleke lijken op de grond, en een groot deel van de aarde kleurt donkerrood. Overal is dood en verderf, en de reden? Monsters. Met hun brede kromzwaarden en wrede kruisbogen zien ze eruit alsof ze heel de wereld aankunnen.

Ik tuur met een gespannen blik in het water, mijn ogen flitsen alle kanten op. De draken proberen de honderden gedochten in het dorpje tegen te houden. Maar het lijkt alsof ze dat nooit gaat lukken. Hoe fel en bruuft ze ook vechten, ze blijven ver in de minderheid...

Voor me zie ik hoe een groep jonge mannen, waarschijnlijk boeren, wordt omsingeld door die monsters. Ze hebben harken, houten speren en fakkels in hun handen, maar voor de vlijmscherpe zwaarden en kruisbogen van de monsters zijn ze geen partij. Ik zie hoe de eerste mannen worden afgeslacht, en met gefrustreerde tranen in mijn ogen wend ik snel mijn blik af. Dit kan ik niet aanzien!

De tientallen draken hebben heel veel moeite om de aanval af te weren, ze proberen zo veel mogelijk monsters te verslaan en de twee

mensen die op de twee grootste draken vliegen schreeuwen geluidloos bevelen naar de drakenmensen die het haastig uitvoeren. Ik kan ze, zoals gezegd niet horen, alleen zien. Een hele groep monsters met kruisbogen richten nu allemaal op de twee draken die duidelijk de leiding hebben, die hun aanval zo goed als het kan proberen af te weren door slalommend te vliegen en vuur over de monsters heen te spuwen.

Een vlaag van hoop gaat door me heen als er een lange lijn met een stuk of twintig draken uit het noorden bij komt en heel wat van de monsters in lichterlaaie zet. Ze grijpen ook heel wat vijanden hoog mee de lucht in, om ze dan op grote hoogte te pletter laten vallen.

Ik wilde dat ik ze kon helpen, een sterke drang om mensen te helpen heb ik altijd al gehad, al snap ik wel dat één persoon geen enkel verschil zou kunnen uitmaken; ik heb sowieso ook geen idee hoe ik daar in die vreemde wereld moet komen. Maar toch, ik heb met hun te doen, na al die weken staren, ben ik toch wel om ze gaan geven, hoe gek het ook klinkt. Zonder dat ik het weet lopen de tranen over mijn wangen. De strijd vordert steeds sneller en het blijkt dat heel wat onschuldige mensen in het dorp de aanval niet kunnen afstaan. Een wanhopige snik verlaat mijn mond, dit had een leuke ervaring moeten worden voor Joël, die begrijpt er waarschijnlijk helemaal niks meer van, wat moet hij nu wel niet denken. Ik durf hem niet aan te kijken en blijf gespannen in het beekje turen. Maar daardoor raak ik alleen nog maar meer overstuurd.

Dit mag niet gebeuren! Maar het gebeurt toch... Huilend wend ik mijn blik af van de brandende stad en verleg het beeld naar de draken ruiters die zoveel mogelijk mensen en soldaten op hun draken meenemen op weg naar de Bergstad, waar ze vandaan kwamen. De meeste monsters plunderen alle bezittingen, zelfs van de doden nemen ze gouden spullen, geld en andere waardevolle dingen mee. Ik bal mijn vuisten en kijk woedend naar hoe er van al die onschuldige mensen, die nu bewegingloos en doorboord op de grond liggen, gestolen wordt.

De man, die op de grootste draak van de groep zit, houdt opeens zijn donkere, roodbruine draak in, die onmiddellijk land op een zo

goed als leeg plekje grond, waar hij een aantal bomen omverduwt en zo een kleine open plek creëert. Zodra ze stilstaan en de vurige draak zijn vleugels tegen zijn rug aandrukt en oplettend om zich heen kijkt voor eventuele vijanden, heft de man zijn hoofd om mij aan te kunnen kijken...Wacht wat?

Met een geschrokken kreet krabbel ik naar achter. Hij keek me aan! Hoe kan dat? Ze kunnen mij toch niet zien? Duizenden gedachten tolleren door mijn hoofd heen en mijn borstkas gaat als een razende hard op en neer door de schrik. Voorzichtig kijk ik over de rand van de oever het water weer in en het beeld zoomt automatisch nog meer in.

De man staart nog steeds omhoog, en zijn lippen vormen een woord: 'Help' Ik trek met een ruk mijn hoofd weer terug. 'Help?' Ik kan niet helpen! Ik zou niet weten hoe!

 HOOFDSTUK 3

‘Help?’ Ik ben maar een onbelangrijke wees, wat zou ik nou weer voor zo’n vreemde man kunnen doen. In een wereld die ik totaal niet ken zou ik toch geen verschil kunnen maken? Nogmaals kijk ik voorzichtig over de rand en de man herhaalt zijn smeekbede: ‘Help’. Ik grijp met mijn handen in mijn haar, onzeker over wat ik nu moet doen. Ik moet hen helpen, dat is mijn plicht. Ik kan dit niet aanzien. Al die mensen... Ik voel weer een woedevlaag door me heen gaan. Het is gewoon onrechtvaardig, ze waren stuk voor stuk onschuldig.

Dan neem ik een besluit en spring vastbesloten overeind. Ik kijk Joël voor het eerst weer aan. Joël zit met een heel erg verbaasde blik naar het beekje te staren, zijn zachtjes trillende mond hangt nog steeds een beetje open. Hij kan geen woord uitbrengen. Hopelijk denk ik niet te snel en ik hoop dat hij niet boos word voor wat ik nu gaan doen. Maar ik bedoel, wat hebben we nou te verliezen? Ik zucht, pak zijn handen, trek hem omhoog – waarbij hij een verbaast kreetje slaakt – en de man kijkt me hoopvol aan.

‘Hou mijn handen vast, laat niet los en haal diep adem,’ zeg ik dan vastbesloten, maar mijn handen trillen. *Ik lijk wel gek, dit gaat nooit werken. Straks verdrinken we allebei, misschien worden we wel meegesleurd door de stroming. Dit gaat nooit werken.*

Ik schud mijn hoofd en voel al de emoties door mijn lichaam stormen. Ik neger alles in me wat zegt dat dit alles maar een droom is en niks meer. Dat ik zo weer wakker wordt en dat dit nooit echt kan zijn.

Zenuwachtig kijk ik nogmaals naar het beeld voor me: naar het beekje, met de man, zijn roodbruine draak, de omgevallen bomen om hen heen, het lange gras. Ik prent me het plaatje heel precies in, voel een warme gloed door me heen stromen, haal diep adem en spring het water in. Ik hoor tegelijkertijd Joël in het water plonzen en ik hou hem stevig vast. Ik wil hem niet verliezen.

Het water sluit zich om mijn lichaam, maar ik word tot mijn verbazing niet nat. We worden naar beneden gezogen; de ondiepe bodem van het beekje, wat we nu al lang zouden moeten raken, laat

niks van zich merken. Ik voel een soort tinteling aan mijn nek en besef dat dat mijn ketting moet zijn. Er komt een rare, felle flits vanaf en gelijk word ik helemaal warm vanbinnen.

Plotseling bevinden we ons in een vrije val in de lucht. Ik gil terwijl ik mijn ogen dichtpers en knijp zo hard ik kan in de handen van Joël. Hij knijpt zo hard terug dat ik bijna zou loslaten van de plotse-linge kramp. We vallen met een sneltreinvaart naar beneden. Wat heb ik gedaan? We vallen te pletter!

Van ver hoor ik de man wat onverstaanbaars zeggen en ik zie er-gens beneden iets glinsteren. Tientallen meters verwijderd van de grond, voel ik een soort kracht onder me komen. We belanden met een zachte plof op de grond en ik doe voorzichtig mijn ogen open. Voor me, zie ik een paar enorme, donkerrode poten inclusief bijna meterslange, gevaarlijk uitziende klauwen, die vlak voor mijn neus staan. Ik duw mezelf overeind en richt mijn blik omhoog.

De rode, angstaanjagende draak staat als een vlammeende zon voor me. Elk deel van zijn lichaam straalt kracht uit. Boven op de reusachtige draak zit een man, met halflang donker haar en vriendelijke ogen. Hij kijkt me met een kleine glimlach aan. Ik zie hem iets glinsterends wegstoppen in zijn harnas, geen idee wat. De draak snuift minachtend, alsof hij nogal teleurgesteld is van wat er net uit de lucht viel, letterlijk.

Mijn mond zakt niet zo charmant open. Ik ben werkelijk in de andere wereld! Het heeft gewerkt op de een of andere manier. Is dit wel echt? Ik heb nog steeds het overheersende gevoel dat dit allemaal een droom is, dat ik zo gewoon wakker word in ons hutje op mijn oude luchtbed. Ik kijk naar Joël, die vol verbazing naar de draak staat te staren. (De draak kijkt net zo hard terug en is niet erg onder de indruk).

De draak heeft een prachtig en stijlvol harnas op zijn rug, vol krullen en versieringen. De draak straalt autoriteit en macht uit met zijn gespierde, brede nek vol stekels. Hij houdt vol gezag zijn grote hoofd in de lucht, ver boven ons, maar houdt ons verder wel nauwlettend in de gaten.

‘Genoeg gestaard.’ Zegt de man dan met een lage stem vol

autoriteit; de stem van een leider. Het is vreemd om na al die weken zijn stem te horen.

Hoewel hij net behoorlijk heeft gestreden bij die aanval, is hij niet gewond. Hij heeft niet eens een schrammetje, zijn draak evenmin. De armen van zijn harnas bestaan uit een soort zwarte, leren schubben, die lijken op die van een draak, alleen dan waarschijnlijk gemaakt van leer of zwarte stalen ringen. Het zit prachtig in elkaar. Trouwens, eigenlijk is zijn hele uitrusting gewoon geweldig. Ik kijk hem aan en het verbaast me hoe knap deze man is. Hij heeft perfecte gelaatstrekken, met wat rimpels rond zijn ogen en voorhoofd. En ja hoor, zijn oren eindigen in een subtiele punt. Ik wist dat ik het niet verkeerd had gezien. Ik maak even in mijn hoofd een aantekening dat ik geweldig ben en dat de bevolking hier allesbehalve menselijk is. Met een soepele beweging doet hij zijn zwaard in de schede. Hij ziet eruit als een echte leider, misschien is hij dat ook wel. Hij heeft in ieder geval een van de grootste draken die ik tot nu toe heb gezien.

‘Ik ben Veros Korona en mijn trouwe vriend heet Rhosgabel.’ De draak buigt zijn hoofd heel lichtjes, of verbeeld ik dat me?

Ik klap mijn mond dicht, kom overeind terwijl ik het zand van me afklop en hoop dat mijn ogen niet rood zijn van het huilen. Hoe gek het ook klinkt, ik wil een beetje een goede eerste indruk maken, ook al is dit misschien allemaal een droom. (Alhoewel ik dat zeer betwijfel, door al die koppen koffie van net.)

‘Ik ben Lynn, en dat is Joël.’

De man, Veros, glimlacht terwijl hij vriendelijk met zijn hoofd neigt. Ik bekijk hem wat beter. Hij is inderdaad knap, maar ik zie aan hem dat er iets aan hem knaagt. Het lijkt alsof hij een hele last met zich meedraagt. Ik voel me opeens ongemakkelijk onder zijn zware, maar zachte blik. Daarom richt ik mijn ogen op mezelf en voel aan mijn kleren. Ze zijn droog! Ik kijk er verbaast naar. Boven me is, zoals je zou verwachten, een blauwe lucht. Nergens water of een beekje te bekennen. Vreemd.

Veros ziet me kijken. ‘Het portaal is verdwenen zodra je er doorheen bent gegaan. Er wordt maar zelden een portaal gemaakt, alleen

in de ergste noodsituaties, het portaal waar jij doorheen bent gekomen is het enige portaal in onze geschiedenis dat leidde naar de Aarde. Nu is het voorgoed verdwenen. Zoals het hoort.'

Ik knik vaag. Het lukt me niet om alle informatie op te slaan, doordat ik word afgeleid door een rare tinteling die door mijn hele lichaam gaat. Zodra ik diep inademen en aan de lucht begin te wennen, voel ik iets door mijn hele lichaam sudderen. Het is alsof er eindelijk een enorme last van mijn schouders valt, alsof alles nu op zijn plek komt. Opeens voel ik iets trekken in mijn lichaam. Mijn hoofdpijn neemt af en verdwijnt, ik kijk naar mijn handen, die net wat langere vingers krijgen, ik grijp een pluk haar en zie hoe de roodbruine kleur begint te glanzen en te krullen. Ik voel aan mijn lippen, die wat voller aanvoelen, mijn huid wordt egaler en mijn eeuwige wallen verdwijnen. Zelfs mijn oren beginnen te trekken.

Voorzichtig strijk ik met mijn nieuwe vingers langs mijn oren, die nu in een subtiel puntje eindigen. Wow. Ik voel me beter dan ooit. Ik adem nog eens diep in en recht mijn schouders. Het lijkt alsof ik alles nu scherper zie, beter ruik en beter hoor. Nu ik aan het gevoel begin te wennen, merk ik dat mijn zintuigen een stuk sterker lijken. Ik zie spikkeltjes goud in de ogen van Rhosgabel die ik eerst niet had gezien. Ik ruik de rozige geur van de wind en kan zelfs, hoe onmogelijk het ook lijkt, mijn eigen hart zachtjes horen kloppen. Mijn ketting tintelt zoals ik het nog nooit gevoeld heb en in me is ook iets veranderd. Ik grijns verrukt en Veros knikt lichtjes, bovenop zijn draak.

'Je voelt de magie van deze wereld. Die stroomt door ons heen en is verankerd in ons wezen, maar ook in alle levende natuur hier. Alle planten, dieren en bomen. Het maakt ons sterker, behendiger en laat ons langer leven, de meeste mensen hier worden zo'n tweehonderd jaar. Sommige mensen kunnen de magie zelfs gebruiken en kanaliseren. Die mensen hebben krachten...' Hij kijkt me opmerkzaam aan en knikt dan alsof hij het ergens mee eens is.

Ik kijk Joël glimlachend aan, maar mijn gezicht betreft zodra ik hem zie. Hij kreunt van de pijn en houdt zijn buik vast alsof hij enorme kramp heeft. Veros krijgt hem ook in het oog en springt in

een vloeiende beweging van zijn draak af. Hij onderzoekt Joël snel en kijkt me bezorgt aan. Hij is een mens toch?

Ik knik verbaast. Natuurlijk, wat is dat nou weer voor vraag?

Hij kijkt Joël gespannen aan. 'Zijn lichaam moet wennen aan de magie hier. Het hangt ervan af hoe sterk hij is. Als zijn lichaam zich kan aanpassen, kan hij binnen een dag weer beter zijn. Maar als hij zich niet weet aan te passen...'

Hij schudt ongerust zijn hoofd en weet Joël net nog op te vangen als die het bewustzijn verliest. Er staat zweet op zijn voorhoofd en zijn mond beweegt zachtjes zonder te praten. Verschrikt sla ik een hand om mijn mond. Wat heb ik gedaan? Een enorm schuldgevoel overlaadt me. Door mij is hij hier beland. Ik heb geen idee of we nog wel terug kunnen.

'We moeten hem zo snel mogelijk naar Drakastró brengen, daar kunnen onze helers hem helpen.' Hij klimt voorzichtig met Joël in zijn armen op de rug van de draak en gaat achter het vleugelgewricht zitten. Hij knikt dat ik ook moet komen. Nou, dat is makkelijker gezegd dan gedaan.

De draak is nog veel groter nu ik erop moet zien te komen, Veros is bijna niet te zien, zo hoog zit hij. Ik kijk de draak een beetje verbouwereerd aan om er zeker van te zijn dat hij me nu niet in een keer aanvalt. Op het linkeroog van de draak loopt een lang, diep litteken, wat doorloopt tot zijn kaak. De draak, Rhosgabel, is getekend voor het leven, maar dat litteken geeft hem juist een ruig uiterlijk, vol macht. Hij laat een laag gebrom horen en sluit zijn ogen voor een paar seconden, maar doet ze dan verschrikt open.

Ik kijk Veros schuin aan en zie hoe zijn ogen rood opglloeien. Verbijsterd zet ik een pas terug. Zijn ogen waren net nog grijs... Na een paar tellen kleuren zijn ogen weer zijn normale kleur, heb ik het me maar verbeeld? Verward probeer ik het allemaal weer op een rijtje te krijgen, maar Rhosgabel, begint zenuwachtig met zijn ogen te draaien en rukt zijn hoofd omhoog. Hij brijest ongeduldig en er komt stoom uit zijn neus. Veros' ogen kleuren weer rood en nu weet ik zeker dat ik het me niet verbeeld. Is het hier soms normaal dat iemands ogen verkleuren? Veros' lijkt opeens een stuk ouder te worden als

zijn gezicht vertrekt in afschuw. Zijn blik schiet naar rechts, voor mij links; en ik volg bijna automatisch zijn oogpunt.

Over de heuvel, vlakbij het dorp, komen een aantal zwarte figuren aanrennen. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, maar veel kan ik nog niet onderscheiden. Ik kijk naar de man, Veros, die een tel zijn ogen dicht doet en diep ademhaalt. Zodra hij zijn ogen opent recht hij zijn schouders en geeft Rhosgabel een zacht klopje op zijn gespierde nek.

‘We krijgen bezoek zo te zien. Tijd om te gaan.’ Hij zegt het rustig, maar zijn ogen staan bezorgd. Hij kijkt schattend naar de horde gedaantes die nu hun tempo hebben versneld en komen aanrennen.

‘Schiet eens op, we hebben niet alle tijd.’ Hij kijkt me waarschuwend aan en zijn stem klinkt dringend. Ik heb gelijk door dat het menens is, maar de vragen schieten door mijn hoofd. Wat zijn dat voor wezens? Waar gaan we heen? Gaan we vliegen?

Vastberaden om actie te ondernemen, zie ik dat Rhosgabel gaat liggen en zijn brede, sterke staart naast zich neerlegt zodat ik omhoog kan komen. Veros geeft instructies die heel eenvoudig lijken maar dat valt verschrikkelijk tegen. Ik probeer gehoorzaam omhoog te klauteren, maar een draak is ook gewoon enorm! Veros trekt me in één zwaai omhoog zodra ik binnen armbereik ben, zodat ik voor hem kom te zitten.

Als ik eindelijk goed op de rug van de draak zit, laat Veros me gehaast de nekstekels zien. Dat zijn grote punten, die de draak in zijn nek heeft en waar je je goed aan kan vasthouden. ‘Houdt de nekstekels goed vast.’ Meer zegt hij niet en ik voel Rhosgabel in beweging komen.

De donkere gestalten zijn nu heel dichtbij en ze beginnen te krijzen met hun kromzwaarden in de lucht. Ik pak snel twee nekstekels stevig vast en probeer zo goed en kwaad als kan mijn evenwicht te bewaren, zoals Veros net zei. Hijzelf heeft een perfect evenwicht en kan de bewusteloze Joël stevig vasthouden zonder zelf ergens steun te hebben.

Ik kijk schichtig naar de wezens die hun zwaarden in de aanslag houden, maar ik blijf me zonder iets te zeggen goed vastgrijpen aan een nekstekel, terwijl we bijna verticaal de lucht in gaan. Ik houd

mijn adem in en blaas pas weer opgelucht uit als we hoog in de lucht horizontaal gaan vliegen. Ongelofelijk! Ik vlieg gewoon op een draak.

Sterke vleugelslagen houden ons hoog in de lucht en de koele wind waait over ons heen. Dit is vrijheid. De warmte van de net opgekomen zon compenseert de kou tot een aangename temperatuur. Het uitzicht is prachtig en de wolken zijn vlak onder en boven ons, soms zo dichtbij dat ik de nattigheid kan aanraken. Af en toe slaat Rhosgabel een aantal grote vleugelslagen en dan zweven we weer een tijdje verder, wat de hele tijd herhaald wordt. Zijn schubben glanzen prachtig in het zonlicht, ze krijgen een bijna gouden kleur.

Joël kreunt zachtjes en Veros mompelt iets. Vanaf dan begint Rhosgabel sneller te vliegen. We flitsen sneller dan de wind door de lucht heen. Het enige wat ik kan doen is met gespannen spieren proberen er niet af te vallen. Maar toch voelt deze razende snelheid goed aan, niet normaal. Als ik me niet krampachtig had vastgehouden, zou ik nu mijn armen wijd opengooien en lachen. De wind rukt mijn losse haar recht naar achter, (hopelijk niet precies in het gezicht van Veros). Na elke bocht knijp ik mijn armen en benen harder tegen Rhosgabel aan en mijn spieren doen met de minuut meer pijn.

Veros lacht. 'Is dit niet het beste wat je ooit gedaan hebt?' Zijn vrolijke, oprechte toon maakt de vlucht nog mooier dan het al is en ik voel me op de een of andere manier ontwaken. Alsof ik eindelijk doe waarvoor ik bestemd ben. De lucht is zo ontzettend open, we zouden overal heen kunnen. Onze hoofden worden beschenen met het warme zonlicht als we vrij en ongehinderd verder vliegen.

Maar het beeld van een neervallende Joël blijft op mijn netvlies verschijnen...Voor zover ik weet is Joël nog nooit ziek geweest en zijn leven staat nu door mij op het spel. Veros ziet mijn blik en plotseling voel ik een zware, ruwe hand op mijn schouder.

'Het komt wel goed met je vriend. Hij ziet er sterk uit en we hebben de beste helers in Drakastró.' Zijn stem klinkt vriendelijk en vol medelijden. Ik knik hoopvol terug en voel me wat meer gerustgesteld dan eerst. Aardige kerel, die Veros.

Een aantal vleugelslagen zorgen ervoor dat we meer hoogte maken en boven een uitgestrekt bos komen. Na een paar tellen houdt